

Het is een koud voorjaar. Het is half april en ik loop in een dikke winterjas op het strand van Westerschouwen op Schouwen-Duiveland. De zon gaat langzaam onder en vanuit het noordoosten komen mooie wolkenvelden binnendrijven. Met een beetje geluk zorgt het voor mooie omstandigheden.

Met een beetje geluk zorgt het voor mooie omstandigheden

Maar wat me vooral opvalt is de stilte op het strand. Afgezonderd van enkele wandelaars met honden is er niemand. Logisch, want de coronapandemie bepaalt nog volop ons leven. Nederland is 'rood', buitenlandse toeristen blijven weg en om 22:00 uur gaat de avondklok in.

Hoe erg ik alles ook vind en hoe zeer ik ook meeleef met iedereen die eronder lijdt, voor mij zijn deze 'stille' maanden als landschapsfotoğraf heerlijk. Ik ervaar stilte, rust en leegte zoals ik het in geen jaren meer mee heb gemaakt in Nederland.

10 februari 2021, Nationaal Park Lauwersmeer. Winter! We hebben eindelijk weer eens een winter.

En wat voor een. Temperaturen ver beneden het vriespunt en een met sneeuw bedekt landschap. Ik geniet. Vandaag ben ik in het Nationaal Park Lauwersmeer. Raar dat het weer zo'n effect op je kan hebben. Ik kan me niet herinneren dat ik zo opgewonden ben geweest tijdens het fotograferen. Hoe lang is het geleden dat we zulke mooie omstandigheden hebben gehad?

Met deze omstandigheden wil je erbij zijn, je móet erbij zijn. Eigenlijk wil je overal tegelijkertijd zijn. Maar ik ben vooral nu. In het nu. Het zijn momenten waarop je alle andere dingen vergeet en van je af kunt zetten. Alles wat ik doe is van plek naar plek rijden en ik ben gewoon heerlijk aan het fotograferen. Niets meer en niets minder.

Met deze omstandigheden wil je erbij zijn, je móet erbij zijn

Het zijn lange dagen. Van 's ochtends vroeg tot na zonsondergang ben ik met mijn camera op pad. Iedere dag voelt als een soort expeditie, een nieuw avontuur. Na een aantal dagen wordt het bijna een routine. Maar juist bij zulke omstandigheden realiseer ik me hoe dankbaar ik ben dat ik dit iedere dag mag doen.

Voorjaar. Het is zo'n heerlijke ochtend waarop je het voorjaar echt kan ruiken. De natuur komt weer tot leven. De zon is net op als ik in de buurt van Beilen in Drenthe bij de Makkumerplas sta. Een dichte mist bedekt het landschap. In de verte hoor ik de snelweg A28, maar de geluiden van de natuur hebben hier de overhand.

Ik moet wachten. De mist is te dik. Ik zie te weinig. Wachten. Geduld. Twee woorden die 'klevan' aan iedere landschapsfotograaf. Wachten op het juiste licht. Wachten op de zonsopkomst. Wachten op het juiste seizoen. Wachten totdat de mist optrekt en twee ganzen gracieus over het water glijden. Wachten ...

Dit zijn locaties die je als landschapsfotograaf opslaat in je mentale 'kaartenbak'

Een van de leukste facetten van landschapsfotografie is het ontdekken. Op zoek naar nieuwe, interessante locaties. Dat kan zoiets simpels zijn als 'waar kom ik uit als ik dit zijweggetje insla?' En er zijn zoveel 'zijweggetjes'. Aan deze foto ging ook een 'zijweggetje' vooraf. Een weggetje wat me uiteindelijk bij een camping bracht, direct aan het IJsselmeer.

Dit zijn locaties die je als landschapsfotograaf opslaat in je mentale 'kaartenbak'. Om er op een later tijdstip misschien terug te komen. Uiteindelijk kostte het me 7 pogingen voordat alles op zijn plek viel. 6 keer eerder was ik er geweest zonder resultaat. De 7de keer viel alles op zijn plek.

Misschien dat de foto daarom wel zoveel voor me betekent. Op een 'geluksgevoelschaal' van 1 tot 10 scoort deze een 11. Een avond waarop alles samenkomt: licht, kleuren en sfeer. Maar vooral ook een avond waarbij de foto niet meer is dan een samenvatting van een geweldige belevenis.